

1 НАРІ

А він із легковірних.

Нарі підсміхнулася під вуаллю, спостерігаючи, як чоловіки сварилися, наближаючись до її ятки. Молодший занепокоєно роззирався провулком, тоді як старший — її клієнт — пітнів, попри прохолоду світанкового повітря. Як не рахувати чоловіків, у провулку було пусто: заклик до фаджру вже пролунав, і всі доста побожні, щоб взяти участь у публічній молитві, люди (не те щоб в околицях таких було багацько) уже зібралися в маленькій мечеті на краю вулиці.

Дівчина переборолала позіхання. Нарі була не з тих, хто до світанкової молитви стає, та це клієнт обрав вранішню годину й щедро заплатив за свою забганку. Придивляючись до чоловіків, що наближалися, вона звернула увагу на світлі обличчя з тонкими рисами та крій дорогої одяжі. «Турки», — припустила

неначе дим, — і тіло його точилося теплом, що каламутило повітря, немов розпечена кам'яна пічка. Нарі замислилась, чи нагадують тіла девів людські: чи мають органи та життєві гумори, серце, що б'ється, та легені, що їх повітря напинає. Чи вони — суцільний дим, і їхня зовнішня подоба — сама омана.

Дівчина заплющила очі, потягнулася до нього пальцями й постаралася зосередитись. Краще було б, якби вона його торкнулася, але Нарі не намілилась. У неї склалося враження, що він із тих, хто вічно не з тої ноги встає.

За кілька хвилин дівчина збентежилася і відступилася. Нічого. Ані серце не б'ється, ані кров чи жовч тілом не рухаються. Вона не відчувала жодних органів, жодних спалахів та булькотіння тих сотень природних процесів, що утримують життя в ній самій та в усіх, кого вона зустрічала. Навіть з його диханням було щось не те, його груди не по-справжньому ворухилися. Складалося враження, немов хтось створив людину, зліпив із глини чоловіка, але забув наділити його тою обов'язковою життєдайною іскрою. Він був... незавершеним.

«Але зліпили нічоґенко...» Погляд Нарі повільно помандрував тілом дева, і тут вона завмерла — її очі прикував зелений спалах на його лівійці.

— Хвала Господу, — шепнула дівчина.

На середньому пальці дева спочивав перстень зі смарагдом — таким величезним, що й для султана згодився б. Кільце було залізним і сильно пошарпаним, але одного погляду вистачило, щоб зрозуміти: самий камінь — безцінний. Заплюжений, але прекрасно огранований, і жодного ганджу немає. Така коштовність цілого статку варта.

Поки Нарі роздивлялася перстень, над головою в неї промайнула тінь. Дівчина ліниво зиркнула вгору. І з вереском пірнула в кущі.

Нарі визирнула крізь завісу листя. Істота, що проти кволіх дерев здавалася просто величезною, облетіла оазу й приземлилася поруч зі сплячим девом. То було створіння, вимудрувати яке міг тільки збочений розум: нечестиве поєднання рис старої

Дівчина спробувала вдарити вдруге, але гуль перехопив та повернув їй руку. У лікті щось луснуло, але на той біль Нарі ледь увагу звернула.

Бо саме цієї миті істота впилася їй в горло.

Рот дівчини сповнився кров'ю. Очі підкотилися. Біль відступав, зір блякнув, вона не побачила, як наблизився джин, тільки почула лютий рик, шерех клинка й два глухі удари. Один з гулів упав на неї.

Липка й тепла кров розтікалася долівкою з-під її тіла.

— Ні... ні, не треба, — промурмотіла вона, коли її підняли з долівки і винесли з гробниці. Нічне повітря холодило шкіру.

Вона опинилася на чомусь м'якому, і за мить — геть невагомому. Відтак зринуло легке відчуття руху.

— Вибач, дівчино, — пролунав голос, що шепотів мовою, яку до сьогодні Нарі ніколи не чула з чужих вуст. — Але наші справи ще не завершено.

3 НАРІ

Ше до того, як вона розплющила очі, Нарі зрозуміла: щось не те.

Крізь студені повіки яскраво — занадто яскраво — світило сонце, а абая липла до живота. Обличчям її гуляв легкий вітерець. Дівчина застогнала, перегорнулася й спробувала сховатися під ковдру.

От тільки замість ковдри вона ткнулася лицем у пісок. Нарі почала відпльовуватися, сіла й протерла очі. Змигнула.

Це вона запевне не в Каїрі була.

Дівчину оточував тінистий гайочок фінікових пальм та низькорослого чагарника. Ясно-синє небо почасти заступали стрімчаки. Крізь дерева видно було саму пустелю, навсібіч розстелилися сяйливо-золоті піски.

А навпроти неї опинився джин.